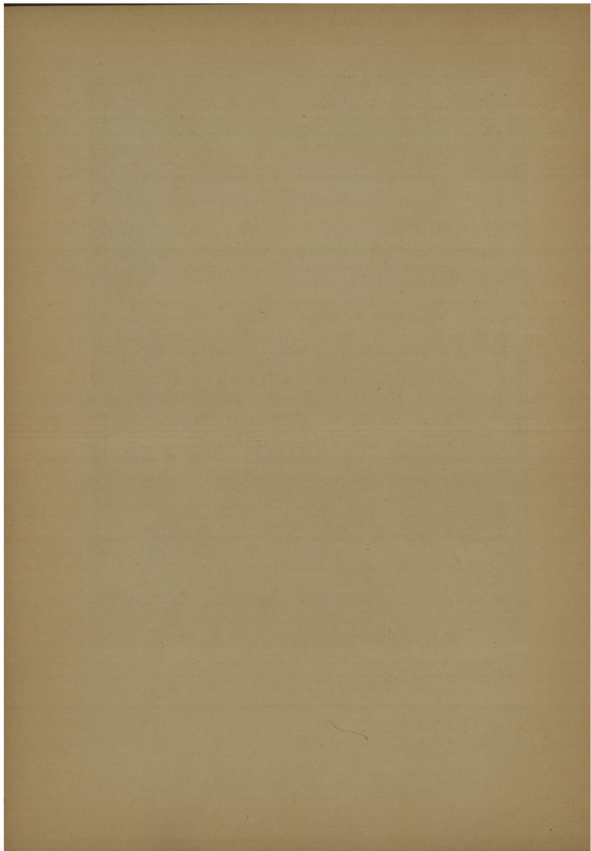

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

6/2/44 2

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΙΘΟΥΣΑ "ΠΑΛΛΑΣ,"

ΚΥΡΙΑΚΗ 6 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1944, ΩΡΑ 10.30 Π. Μ.

ΣΥΝΑΥΔΙΑ

ΤΗΣ

ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΑΘΗΝΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

Γ. ΔΥΚΟΥΔΗΣ

ΣΟΔΙΣΤ

ΑΔΚΗΣΤΙΣ ΓΩΓΟΥ

(ΤΡΑΓΟΥΔΙ)

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

ΘΕΩΡΕΙΟΝ (κατά θέσιν)	ΔΡ. 25.000
ΠΛΑΤΕΙΑ Α'	" 25.000
ΠΛΑΤΕΙΑ Β'	" 20.000
ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟΝ	" 20.000
ΕΞΩΣΤΗΣ	" 15.000

ΤΙΜΗ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΔΡ. 5.000

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

1. Ὁ Κουρεὺς τῆς Σεβίλλης G. ROSSINI
Εἰσαγωγή
2. α) *Divinités du Styx*, CHR. W. GLUCK
ἾΑρια ἀπὸ τὸ μελόδραμα «ἙΑλκηστις»
- β) *Suicidio* AM. PONCHIELLI
ἾΑρια ἀπὸ τὴ 4^η πράξι
τοῦ μελοδράματος «Gisconda»
ἾΗ Δ¹⁵ ἾΑλκ. Γώγου καὶ ἡ ὄρχήστρα
3. Εἰδύλλιο τοῦ Σίγκφρηδ R. WAGNER

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

4. *Largo* Π. ΠΕΤΡΙΔΗ
Γιὰ ὄρχήστρα ἐγχόρδων
(Πρώτη ἐκτέλεσις)
5. Πρώτη Συμφωνία, ἔργο 9 Π. ΠΕΤΡΙΔΗ
I. Allegro. Allegro molto *tempestoso*
II. Adagio molto
III. Allegretto (Μοιρολόγι)
IV. Presto. Allegro vivo. Presto
ἾΗ ὄρχήστρα ὑπὸ τὴν διεύθυναι τοῦ συνθέτου

G. ROSSINI

Ο ΚΟΥΡΕΥΣ ΤΗΣ ΣΕΒΙΛΛΗΣ (ΕΙΣΑΓΩΓΗ)

‘Ο «Κουρέυς τής Σεβίλλης» πρωτοπαίχθηκε στή Ρώμη, στο θέατρο «Argentina», στάς 6 Φεβρουαρίου 1816. Σπάνια έργο είχε τόσο παταγώδη άπότυχία στήν «πρεμιέρα» του, όσον ό «Κουρέυς». Τό κοινό γελούσε, μιλούσε δυνατά, σφύριζε τόσο, πού ό Ροσσίνι, όχι μόνο δέν τόλμησε νά έμφανισθί, αλλά και έμεινε κλεισμένος στίτι του τήν άλλη μέρα. Στή δεύτερη παράσταση όμως ό κόσμος άρχισε νά προσέχη περισσότερο τό θαυμάσιο αυτό έργο και στή τρίτη απέθεώσε τό μουσουργό. ‘Ο Ροσσίνι όμως είχε φροντίσει έν τώ μεταξύ νά αλλάξει μερικά πράγματα από τόν «Κουρέα» και μεταξύ άλλων τήν Εισαγωγή. Ποιά ήταν ή Εισαγωγή πού πρωτοπαίχθηκε είναι άγνωστο ως σήμερα. Πάντως εκείνη πού άκούστηκε στή δεύτερη παράσταση και πού παρέμεινε ως σήμερα ως «Εισαγωγή του Κουρέως» είναι ό μουσικός πρόλογος πού τό κοινό τής Ρώμης είχε ήδη άκούσει λίγο πρωτίτερα ως εισαγωγή για κάποιο άλλο μελόδραμα του Ροσσίνι: τήν «Ελισάβετ». Και όμως θά μπορούσε κανείς νά όρκισθί ότι ή σελίδα αυτή γράφηκε ειδικώς για τόν «Κουρέα»· τόσο πολύ προσαρμόζεται στο γενικό πνεύμα του έργου.

R. WAGNER

ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΣΙΓΚΦΡΗΔ

Στά 1870, ύστερα άπ’ τό θάνατο τής πρώτης του γυναικός, ό Βάγνερ ήλθε σέ δεύτερο γάμο με τήν κ. Χάνς φόν Μπούλου, κόρην του φίλου του Λιστ, άπ’ τήν όποία, ένα χρόνο άργότερα, είχε ένα γιό, πού ώνόμασε Σίγκφρηδ. ‘Επί τή εύκαιρία τής γεννήσεως του παιδιού έλαβε χώραν μία ώραία τελετή στο Triefschon, όπου έμεινε τό ζεύγος· ό Βάγνερ είχε κρύψει στον κήπο τής επαύλεως μία μικρή όρχήστρα πού διηύθυνεν ό Χάνς Ρίχτερ και όταν ή κ. Βάγνερ βγήκε στον έξώστη, ή όρχήστρα αότη έπαιξε ένα κομμάτι πού είχε γράψει ό εύτυχισμένος πατέρας, πάνω σ’ ένα παληό γερμανικό ναούρισμα και σέ τέσσερα θέματα παρμένα από τή τρίτη πράξι του «Σίγκφρηδ». Τά θέματα αυτά είναι: ή μελωδία τής ειρήνης· τό θέμα του ύπνου, τό θέμα του φρουρού του κόσμου και τέλος τής έρωτικής άποφάσεως. Τό κομμάτι αυτό έξεδόθη στα 1837 με τόν τίτλο: Ειδύλλιο του Σίγκφρηδ.

Π. Ι. ΠΕΤΡΙΔΗ

α. LARGO (ΓΙΑ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΕΓΧΟΡΩΝ)

6. ΠΡΩΤΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Τό Largo για όρχήστρα έγχόρων του κ. Π. Πετρίδη είναι ή τελευταία δημιουργία του συνθέτη, γιατί τελείωσε τίς πρώτες μέρες του ‘Ιανουαρίου 1944. ‘Ακολουθεί αόστηρά τή καθιερωμένη φόρμα τών άργών κομματιών.

Ἐναντιθέτως ἡ Πρώτη Συμφωνία (ἔργο 9) εἶναι ἀπ' τὰ παλαιότερα ἔργα τοῦ μουσουργοῦ. Γράφηκε ἀπ' τὸν Ὀκτώβρη 1928 ὡς τὸν Ἀπρίλη 1929. Ἐχει τὰ συνειθισμένα τέσσερα μέρη, μὲ μόνη τὴ διαφορά ὅτι ἐδῶ τὸ καθιερωμένο Σκέρτσο τῆς κλασικῆς Συμφωνίας ἀντικαθίσταται ἀπὸ ἕνα σύντομο Allegretto (Μοιρολόγι). Τὸ πρῶτο μέρος τῆς Συμφωνίας χαρακτηρίζεται ἀπ' τὸν ὀρμητικὸ δυναμισμό, τὶς τραχιεῖς ἀρμονίες καὶ τὶς λαμπρὲς συγχορδίες. Πρῶτο καὶ δεύτερο θέμα, σὲ δώριο τρόπο, ὀδηγοῦν σ' ἕνα τρίτο, θριαμβευτικὸν χαρακτήρα. Μετὰ τὴν ἀνιούσα πρόοδο τῶν τριῶν αὐτῶν θεμάτων, ἀκούεται ἀπότομα καὶ τέταρτο θέμα. Τὰ δὲ τέσσερα αὐτὰ θέματα, μὲ ἄλλα δορυφόρα μοτίβα ρυθμικῆς καὶ μελωδικῆς φύσεως, ὀλοκληρώνουν τὴν πρώτην ἰδέαν, τὴν ἀνδρικήν, κατὰ τὴν ἔκφρασι τοῦ Μπετόβεν. Ἡ δεύτερη ἰδέα, ἡ αἰσθηματικὴ, εἶναι πολὺ πειθὸ σύντομη ἀπ' τὴν πρώτην καὶ ἀναπτύσσεται μὲ κανόνα σὲ διάστημα ἠὲξημένης τετάρτης. Μετὰ τὴν διεξοδικὴν συμφωνικὴν ἀνάπτυξιν, ἐπανέρχεται τὸ θέμα τοῦ προλόγου, ἤρεμο καὶ νοσταλγικὸ ὡς ἐπίλογος, γιὰ νὰ τερματίσῃ τὸ μέρος αὐτό. Τὸ δεύτερον μέρος — Adagio molto — ἔχει στοχαστικὸν καὶ ἑσωτερικὸν χαρακτήρα. Μὲ σχῆμα ἐλεύθερο τοῦ κλασικοῦ «Lied» ἀρχίζει σχεδὸν σάν ρετσιτατίβο. Τὸ πρῶτον θέμα παίζεται ἀπὸ τὴ βιόλα σόλο, γιὰ ν' ἀναπτυχθῇ ἀμέσως κατόπι ἀπ' τὸ ἔμμοσε καὶ τὸ ἀγγλικὸ κόρνο καὶ γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ κορύφωμα μὲ τὸ κλαρινέττο. Τὸ μέρος γίνεται δραματικώτερον στὸ μεγάλα ἔξασπασμα τῆς ὀρχήστρας, γιὰ νὰ ὑποστῇ κατόπι ἀπότομον πτώσι. Καὶ ἐνῶ τὸ κλαρινέττο ἀναπολεῖ τὸ πρῶτον θέμα, ἀπ' τὰ βῆθη τῶν ἐγγύθων, ἀποσπῶνται δυὸ βιολιά σόλα καὶ αἰωροῦνται πρὸς τὰ ὕψη, ἐξαιλούμενα σιγά, σιγά, ὡς τὴν τελικὴν συγχορδίαν. Τὸ τρίτον μέρος Allegretto (Μοιρολόγι) εἶναι ἕνα σύντομον κομμάτι ποὺ κατέχει διάμεσον θέσι μεταξὺ μοιρολογισμοῦ καὶ θουρελοῦ. Ἀρχιτεκτονικῶς τὸ μέρος αὐτὸ ἀντιπροσωπεύει δίπτυχον, κάθε σκέλος τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖται ἀπ' τὴν διαδοχὴν, σάν εἶδος στροφῶν καὶ ἀντιτροφῶν, τῶν μελωδικῶν καὶ τῶν ρυθμικῶν θεμάτων.

Ἀνάπτυξις θεματικὴ δὲν ὑπάρχει, ἀλλ' οἱ στροφῆς καὶ οἱ ἀντιτροφῆς ἀναπτύσσονται μόνες τους ὀργανικῶς, σὲ κάθε παρέλασι. Πρὸς τὸ τέλος τοῦ μέρους αὐτοῦ ὑπερισχθεῖ τὸ θοῦριον ὕφος, τὸ ὅποιο καὶ κυριαρχεῖ ἀπολύτως σ' ὅλο τὸ τελευταῖον μέρος τῆς Συμφωνίας. Τὸ Finale (Presto-Allegro-Vivo-Presto) ἀρχίζει μὲ μιὰ ἀνάκρουσι ἀπὸ δώδεκα μέτρα, ὅπου ἡ ὀρχήστρα ἐμφανίζει ἕνα χαρμόσυνον βόμβον τῶν ὀργάνων ποὺ εἰσάγουν τὸ πεταχτὸ πρῶτον θέμα. Ἐνα δεύτερον θέμα, εἰθυλλιακῆς ὕφης, παρὰ τὸν χαρακτήρα του, γεννᾷ στοιχεῖα ποὺ μετέχουν στὴν κεντρικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ μέρους, ἀνάπτυξις ποὺ διακρίνεται γιὰ τὸ τραχὺ ρυθμικὸν δυναμισμόν της. Ἡ θεματικὴ ἀνάπτυξις ἀκολουθεῖ, πολὺ ἐλεύθερα, τὴν φόρμα τοῦ «rondo», ποὺ ποικίλουν μερικῆς καντέντσες στὰ πνευστά. Κατόπιν ἐπανέρχεται γοργότερον τὸ ἀρχικὸν θέμα, γιὰ νὰ ὀδηγηθῇ σ' ἕνα «Maestoso», κορωνίδα τοῦ μέρους αὐτοῦ καὶ τῆς ὅλης Συμφωνίας.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΠΡΩΗΝ „ΛΥΡΙΟΣ“
ΙΕΡΑ ΟΔΟΣ 61- ΑΘΗΝΑΙ